

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **K. D. V.,**
t. č. Věznice H. S.
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2019, č. j. MV-59736-5/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 3. 2019, č. j. OAM-655-9/ZR-2019, jímž byla dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla k vycestování z území stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože se žalovaná dostatečně nevypořádala s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vzhledem k doloženým dokladům a prokazatelné existenci celkového zázemí v České republice. Námitku nepřiměřenosti uplatnil žalobce již v odvolacím řízení, protože prvoinstanční orgán přiměřenost s odkazem na typ řízení nezkoumal. Žalobce však ve vyjádření k podkladům rozhodnutí navrhl svůj výsledek ke zkoumání přiměřenosti a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 377/2018-32, podle něhož je nutno přiměřenost koumat i v případech, kdy to zákon výslovně nestanoví. Žalobce pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu již více než 20 let a má na území družku a nezletilé dítě, kteří nebyli vyslechnuti a s nimiž správní orgány nejednaly jako s účastníky řízení. Trestní soud přitom právě s ohledem na rodinné vazby žalobce na území neudělil trest vyhoštění ani zákazu pobytu.
3. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál a doplnila, že námitky žalobce jsou nedůvodné.
5. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Vzhledem k tomu, že žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce ve lhůtě mu k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je nedůvodná.
9. Prvoinstančním rozhodnutím byla zrušena platnost povolení žalobce k trvalému

- pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 6 T 28/2018 ze dne 17. 9. 2018 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 59/2018 ze dne 21. 1. 2019 odsouzen dne 21. 1. 2019 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce osmi let se zařazením do věznice s ostrahou, a to za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.
10. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, přičemž státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
 11. Jádrem žalobcových námitek byla argumentace, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se správní orgány nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života (dále jen „přiměřenost“) žalobce.
 12. Námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti shledal soud nedůvodnou.
 13. Při právním posouzení této otázky je nutno vycházet nejen z § 174a zákona o pobytu cizinců a relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu, ale i z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“).
 14. Z citovaného znění § 77 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že podle těchto zákonných ustanovení nejsou správní orgány povinny přiměřenost posuzovat.
 15. Proto bylo třeba zaujmout stanovisko, zda taková povinnost správním orgánům vyplývá z mezinárodní právní úpravy.
 16. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud takto: V rozsudku čj. 9 Azs 230/2019-53, ze dne 17. 10. 2019, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*V souvislosti s výše uvedeným Nejvyšší správní soud uvádí, že se ve své dosavadní rozhodovací činnosti opakovaně vyjádřil k tomu, za jakých okolností je správní orgán povinen zabývat se otázkou přiměřenosti dopadů v případě rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 zákona o pobytu cizinců. Dospěl k závěru, že i tehdy, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je třeba se touto otázkou zabývat (ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde) a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zákon č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona, a nic na tom nemění ani odst. 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto ustanovení nově*

doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a který stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53).“

17. Z rozsudku ze dne 12. března 2019, č. j. 4 Azs 391/2018 – 38, vyplývá, že „Nejvyšší správní soud se v judikatuře opakovaně zabýval otázkou, za jakých okolností se musí správní orgán zabývat otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že i v případě, kdy zákon posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců nestanoví, k námitce účastníka řízení je třeba se touto otázkou zabývat. (...) Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“ Totožné závěry vyplývají i z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. ledna 2019, č. j. 5 Azs 259/2018 – 59, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29 a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53.
18. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. října 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 31, vyplývá ve vztahu k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, že „Za případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání. Zbývá tedy posoudit, zda jsou výše uvedené možné následky napadeného rozhodnutí, nepochybně pro stěžovatele osobně i pro jeho manželku a děti velmi závažné a měnící zcela zásadně dosavadní způsob jejich života, adekvátní důvodu, který vedl správní orgány právě k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Tímto důvodem byla skutečnost, že žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání

s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2, písm. a) a c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků, se zařazením do věznice s ostrahou (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2012 (v právní moci dne 23. 11. 2012), sp. zn. 46T 9/2011, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 11. 2012, sp. zn. 11To 118/2012). Stěžovatel se tedy spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu (ve druhém odstavci) trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného uvedeným ustanovením. Nadto je třeba uvést, že úloha žalobce v rámci předmětné organizované skupiny (podle výroční zprávy Národní protidrogové centrály z roku 2010 největší odhalená zločinecká skupina obchodující na území České republiky s marihuanou) byla zcela zásadní, neboť ten uzavřel nájemní smlouvu na prostor, kde docházelo k nakládání s drogou, řídil a organizoval celý proces pěstování a zpracování drogy, jakož i činnost tzv. zahradníků, a rovněž se podílel na zásobování předmětného komplexu. To vše páchal úmyslně, po dobu několika měsíců, za účelem dosažení zisku. Výše trestu uloženého žalobci (6 roků odnětí svobody) a jeho zařazení do věznice s ostrahou tak svědčí i o konkrétní společenské nebezpečnosti (škodlivosti) jednání žalobce s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu, které trestní soudy při svém rozhodování zohlednily. Na věci nic nemění ani okolnost, že předmětem popsání zjištěného a „průmyslovým“ způsobem provozovaného jednání byla droga typově spíše méně nebezpečná - podstatné je zde to, za jakým účelem, v jakém rozsahu a jakým způsobem stěžovatel svoji činnost prováděl. Navíc je k osobě žalobce možné poukázat i na skutečnost, že s ním bylo podle zpráv Europolu vedeno na území Spolkové republiky Německo v roce 1998 řízení pro porušení cizineckého zákona (falešná identita) a zákona o zbraních a dále na území Francouzské republiky v roce 2001 řízení pro porušení cizineckého zákona (tři falešné identity). Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahrazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevycerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům touho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného bytového režimu

v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“

19. V rozsudku ze dne 21. června 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 34, Nejvyšší správní soud uvedl, že „(...) stěžovateli nebyl zákaz pobytu na území vysloven, přičemž k návštěvám syna může využít i nižších pobytových oprávnění. Zrušením trvalého pobytu sice dochází k odebrání nejvyššího pobytového statusu, jeho důsledkem však není vystavění nepřekonatelné bariéry mezi stěžovatelem a jeho rodinnými příslušníky. Městský soud výslovně uvedl, že i kdyby stěžovatel měl na území ČR fungující vztah se synem, o čemž se snaží správní orgány přesvědčit, neznamenalo by to automaticky nemožnost jeho trvalý pobyt zrušit. V této souvislosti zcela správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, který se týká obdobné věci – zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy –, a v němž se uvádí, že „[s]těžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Na výše uvedených závěrech by výsledek bývalé manželky stěžovatele nemohl nic změnit. Vazbu stěžovatele na syna totiž všechny orgány reflektovaly, nicméně, vzhledem k jím spáchané závažné a úmyslné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku, v důsledku čehož byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ostatně jak žalovaná správně zdůraznila, omezení na osobní svobodě v délce 30 měsíců, ke kterému byl stěžovatel odsouzen, jeho rodinný a soukromý život narušilo větší měrou než zrušení trvalého pobytu.“
20. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 34, vyplývá, že „(...) správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011)“ „(...) Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zoblednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplynou z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).“
21. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 33, platí, že „(...) důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 -

- 36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 - 192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 12/2015 - 38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 234/2017 - 28). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“ (...) Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli i v tom, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výslechu. Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Nejvyšší správní soud se této problematice mnohokrát věnoval a např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, konstatoval, že „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ (viz dále rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015 - 48, či ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 - 27). V posuzovaném případě správní orgán zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce vyslechnout. Zdůvodnil to tím, že skutkový stav byl v daném řízení dostatečně zjištěn a vyslechnutí žalobce by bylo nadbytečné. S ohledem na obsah spisu a povahu daného řízení (viz výše) se s ním zdejší soud ztotožnil, a nepřisvědčil tedy krajskému soudu, že bylo nutné žalobce vyslechnout. To platí tím spíše, jestliže žalobce v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před krajským soudem neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na ČR, k jejichž narušení mělo nevydáním zaměstnanecké karty dojít, a jejichž obsah by zamýšlel při navrhovaném výslechu konkretizovat. Žalobci přitom nic nebránilo, aby v rámci správního řízení konkretizoval své vazby k České republice. Takto však nepostupoval.“
22. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 1 As 367/2018 - 36, vyplývá, že „Řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu předpokládá správní řád v § 3 a § 50 odst. 3, z nichž vyplývá, že řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeňého zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné

žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60). V této souvislosti soud odkazuje také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 - 63, v němž uvedl: „Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal.“ (...) Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výsledek účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem). Účastnický výsledek bude nutno zpravidla provést k návrhu účastníka a pokud to současně bude nutné za účelem odstranění rozporů ve skutkových zjištěních. Žádná z těchto situací však v nynějším řízení nenastala – žalobkyně svůj výsledek nenavrhl a o zjištěných skutkových okolnostech nepanoval spor.“

23. Pokud jde o výsledek cizince, z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 441/2018 - 35, vyplývá, že není potřeba provádět výsledek žalobce či jeho rodinných příslušníků, pokud nemohl přinést nové skutkové okolnosti, které by mohly jakkoliv ovlivnit výsledek posouzení, tedy v situaci, kdy správní orgány získaly dostačující povědomí o fungování rodiny (jejím finančním zázemí, vzájemných vztazích) pro to, aby mohly kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k trvalému pobytu žalobce na ostatní rodinné příslušníky. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „(...) povinnost provést výsledek žalobce zákon neukládá, tedy je na správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoli. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu schopen věc posoudit, není takový postup a priori vadou řízení. Nelze rovněž přehlédnout, že sám žalobce, byť byl po celou dobu správního řízení právně zastoupen, výsledek své osoby či dalších členů rodiny nenavrhl. Nevyužil ani práva nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ostatně, v odvolání ani v žalobě nezpochybnil, že by zjištění správních orgánů ohledně intenzity jeho rodinných vztahů byla nedostačující nebo že by snad určité aspekty zůstaly zcela opomenuty. Správním orgánům nevytýkal absenci provedení výsledků, ale to, že jeho rodinné poměry nebyly dostatečně vzaty v potaz a nepřevážily nad veřejným zájmem. Jinými slovy, žalobce nerozporoval nedostatečnost skutkových zjištění, ale nesouhlasil s tím, že správní orgány i při znalosti existence rodinných vazeb shledaly rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života za přiměřené. Nejvyšší správní soud uzavírá, že v daném případě nebylo s ohledem na obsah spisového materiálu nezbytné provést výsledky žalobce a dalších rodinných příslušníků pro to, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav za účelem posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Správní spis obsahuje dostatek podkladů pro toto posouzení.“

24. Popsanou ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu soud shrnuje následovně.
- a) Otázkou přiměřenosti ve smyslu č. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, příp. Úmluvy o právech dítěte, se správní orgány musí zabývat, nestanovili tuto povinnost zákon o pobytu cizinců, jediné v případě námitky nepřiměřenosti vznesené cizincem.
 - b) Pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti je rozhodné jen to, co cizinec ve správním řízení konkrétně uvede a osvědčí a co vyplýne jinak z obsahu spisu, přičemž správní orgán není povinen jiné skutečnosti zjišťovat. Při posuzování přiměřenosti nemusí správní orgán uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria, ale je povinen výslovně zohlednit relevantní skutečnosti dle předchozí věty.
 - c) Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Povinností státu je však zvážit okolnosti konkrétního případu s tím, že významné je to, zda je realizace společného rodinného života v zemi původu vyloučena či nikoli a zda taková případná zásadní změna dosavadního rodinného soužití je přiměřena důvodu správního rozhodnutí.
 - d) Je-li důvodem zrušení trvalého pobytu spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, jež vedlo k uložení trestu odnětí svobody v trvání 6 roků se zařazením do věznice s ostrahou, nelze zásah do soukromého a rodinného života cizince, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený, a to i s přihlédnutím k tomu, že při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu si cizinec musel být vědom veškerých možných důsledků (že stát ukončí právo cizince na jeho území pobývat a že důsledky s tím spojené bude muset nést i jeho rodina).
 - e) Pokud správní orgány reflektovaly cizincem tvrzené rodinné vazby, není zapotřebí provádět výslech cizince ani jeho rodinných příslušníků, protože by nemohly posouzení přiměřenosti změnit.
30. Z obsahu spisu vyplývá, že v prvoinstančním řízení byl žalobce zcela pasivní kromě podání ze dne 26. 3. 2019, kde uvedl, že pobývá v rámci povolení k trvalému pobytu na území přes dvacet let, podnikal zde, žil s manželkou a nezletilou dcerou. Navrhl, aby správní orgán vyslechl jeho i manželku k posouzení přiměřenosti.
31. V prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno, že správní orgán nemá povinnost zabývat se přiměřeností podle zákona o pobytu cizinců, neboť to tento zákon nepřikazuje. Je irelevantní, že žalobce má na území rodinné vazby a pobývá zde přes dvacet let. Dcera ani manželka nebyly žalobcem v řízení identifikovány, přičemž obsahu spisu je zřejmé, že žalobce je rozvedený. Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 377/2018-32 vyvrací, že by bylo povinností správních orgánů zabývat se přiměřeností podle zákona o pobytu cizinců. Žalobce manželku neidentifikoval a její výslech stejně jako žalobcův by byly nadbytečné, protože se přiměřenost podle zákona o pobytu cizinců neposuzuje. Na stranách 4 až 6 prvoinstančního rozhodnutí pak následuje podrobné posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska § 2 odst. 4 správního řádu, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte. Zde prvoinstanční orgán zhodnotil, že povolení k trvalému pobytu je nejvyšším pobytočným statusem a je ve veřejném zájmu, aby se ho nedostalo žalobci vzhledem k jeho odsouzení za zvlášť závažný drogový zločin. Existuje tedy veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku a ochraně veřejného zdraví, který převažuje nad individuálním zájmem žalobce. Prvostupňový orgán dodal, že žalobci není uděleno správní vyhoštění, nýbrž je mu odebráno nejvyšší pobytové oprávnění. Bylo zdůrazněno, že žalobce neuvedl žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně

- lidských práv a základních svobod nebo Úmluvy o právech dítěte.
32. V odvolání žalobce uplatnil (doslova) tytéž námitky jako v žalobě, přičemž napadené rozhodnutí je odůvodněno ve vztahu k přiměřenosti tím, že správním orgánům není zákonem o pobytu cizinců uložena povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí podle tohoto zákona. Žalovaná podrobně a s odkazem na přílehlavou judikaturu na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že v případě zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců dopady rozhodnutí do soukromého života cizince nezkoumají, protože test proporcionality již provedl zákonodárce (veřejný zájem na veřejném pořádku převažuje nad individuálním právem cizince na ochranu jeho soukromého a rodinného života), cizinec si svou závažnou trestnou činností tento následek způsobil sám, když kontakty s rodinou lze řešit nižšími pobytovými oprávněními. Žalovaná dodala, že vzhledem k tomu by bylo provádění výsledku žalobce a jeho manželky nadbytečné, přičemž k těmto závěrům došla se zjištěním, že žalobce je podle cizineckého informačního systému rozvedený od 8. 4. 2011 a má na území dvě nezletilé děti s dvěma ženami.
 33. Byť žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že se s odkazem na § 174a odst. 3 ve spojení s § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců přiměřenosti nemusí zabývat, z napadeného rozhodnutí vyplývá (obsah úvahy je určitý a přezkoumatelný), že k přiměřenosti zaujala stanovisko, že veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku a veřejného zdraví daný závažným protispolečenským jednáním žalobce převažuje na individuálním zájmem žalobce na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Individuální zájem žalobce byl žalovanou a prvoinstančním orgánem správně odvozen od existence dvou nezletilých dětí žalobce (podle spisu narozených v roce 2008 a 2009) a jeho dlouhodobého pobytu na území.
 34. Správní orgány se tedy otázkou přiměřenosti ve smyslu č. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, příp. Úmluvy o právech dítěte, vzhledem k námitce žalobce zabývaly dostatečně. Správní úvahu, že v posuzovaném případě veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku a veřejného zdraví vzniklý spácháním zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, jež vedlo k uložení trestu odnětí svobody žalobci v trvání 8 roků se zařazením do věznice s ostrahou, je intenzivnější než individuální zájem žalobce na jeho soukromých a rodinných vazbách, soud plně aprobuje. Zrušení trvalého pobytu žalobce tudíž není ve vztahu k právu na ochranu jeho soukromých a rodinných vazeb nepřiměřené.
 35. Soud dodává, že žalobce v řízení konkrétní rodinné vazby ani nepopsal. Uvedl sice, že má na území manželku, ale již prvoinstanční orgán v rozhodnutí uvedl, že žalobce je rozvedený a toto skutkové zjištění žalobce v odvolání nijak nespороval. Manželku ani družku žalobce neoznačil ani jménem, ani neuvedl žádné okolnosti společného soužití a žádné skutečnosti k intenzitě vztahu. Dále žalobce uvedl, že má na území nezletilou dcerou. Dceru též neoznačil jménem, neuvedl k ní vůbec nic, přičemž správní orgány zjistily z úřední evidence, že žalobce má děti dvě. Toto vše pochopitelně přesvědčivost žalobcových tvrzení o vazbách na území značně snižuje. Pokud žalobce nevěnoval ani elementární aktivitu, aby své blízké označil jménem, znal jejich počet a svůj stav, popsal vztah s nimi, nelze na správních orgánech žádat, aby po nich pátraly a přikládaly těmto vztahům váhu schopnou ovlivnit závěr o přiměřenosti rozhodnutí. Jelikož pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti je rozhodné jen to, co cizinec ve správním řízení konkrétně uvede a osvědčí a co vyplyne jinak z obsahu spisu, postupovaly správní orgány při posouzení přiměřenosti správně a soud jejich úvahy o přiměřenosti v prvoinstančním a napadeném rozhodnutí aprobuje a odkazuje na ně. I kdyby mělo být vycházeno z žalobcem tvrzených okolností (manželka, resp. družka, a jedna nezletilá dcera), není realizace společného rodinného života v zemi původu vyloučena a i taková případná intenzivní změna je přiměřená důvodu správního rozhodnutí (odsouzení žalobce). Žalobce si při páchaní natolik závažného úmyslného trestného činu měl být vědom toho, že důsledkem toho může být zrušení jeho pobytového oprávnění včetně následků s tím spojených do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale i jeho případných blízkých.
 36. Soud shrnuje k žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, když

- žalovaná se v napadeném rozhodnutí ve spojení s odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí dostatečně vypořádala s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v rozsahu tvrzeném žalobcem a zjištěném ve správním řízení. Není pravdou, že by prvoinstanční orgán přiměřenost s odkazem na typ řízení nezkontroloval (viz str. 4 až 6 prvoinstančního rozhodnutí). Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 377/2018-32 ze dne 5. 12. 2018 nikterak žalobní argumentaci nepodporuje a námitka žalobce v tomto směru je tedy mimoběžná. Navrhl-li žalobce výsledky ke zkoumání přiměřenosti, pak tyto nebyly správně správními orgány provedeny, protože by nemohly posouzení přiměřenosti změnit. Soud dodává, že osmileté omezení na osobní svobodě, ke kterému byl žalobce v důsledku vlastního úmyslného jednání odsouzen, jeho rodinný a soukromý život narušilo a naruší jistě větší měrou než zrušení trvalého pobytu. Vlastní závažnou trestnou činností, za níž nese žalobce odpovědnost, se žalobce dostal do situace, která pochopitelně dopadne i na jeho blízké, ale tento dopad do jeho rodinného a soukromého života není vzhledem k závažnosti protispolečenského jednání žalobce nepřiměřený.
37. Soud poukazuje na to, že primární odpovědnost za uvedení relevantních tvrzení ležela na žalobci, přičemž žalobcovy námitky byly naprosto obecné a spočívaly v tom, že má na území družku a dítě, aniž by uvedl, jaké konkrétní dopady bude mít rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života, zejména na konkrétně se projeví napadená správní rozhodnutí v rodinné sféře žalobce (jak rodina fungovala před rozhodnutími a jak bude fungovat po nich). Žalobce tvrdil existenci rodinných příslušníků na území ČR (v daném případě manželky, družky, dcery), aniž jakkoli individualizoval svůj vztah k nim, když tak míra vypořádání přiměřenosti správními orgány odpovídala míře kvality a konkrétnosti námitek žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2018, č. j. 1 Azs 259/2018 - 33). Na místě je dodat, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, uvedl, že *„Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého a rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí pouze proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány.“*
38. Skutečnost, že trestní soud žalobci neudělil trest vyhoštění ani zákazu pobytu, není pro rozhodnutí správních orgánů právně významná. Pro správní řízení je irelevantní, že v trestním řízení tyto tresty uloženy nebyly. Soud se ztotožňuje i se zcela přílehlavým odkazem žalované v napadeném rozhodnutí na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37.
39. Namítl-li žalobce, že s jeho družkou a dítětem mělo být ve správním řízení jednáno jako s účastníky řízení, ztotožňuje se soud s vypořádáním této námítky, uplatněné v odvolání žalobce, ze strany žalované v napadeném rozhodnutí (str. 5 – 6), a proto na něj odkazuje. Družka a dítě žalobce nebyly účastníky správního řízení, protože nešlo o dotčené osoby ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, ani o osoby přímo dotčené ve svých právech a povinnostech ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. O jiném důvodu účastenství těchto osob (dle § 27 odst. 3 nebo dle § 28 správního řádu) nelze uvažovat a nebylo to ani namítáno. Právní posouzení žalované, že prvostupňový orgán nepochybil, když tyto osoby za účastníky nepovažoval a jako s účastníky řízení s nimi nejednal, je tedy správné. Soud se ztotožňuje i s odkazem žalované na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63, a ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-30, v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
40. Žalobu soud tedy shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků

nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu